

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

BRISTET LYKKE

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

1913

Bristet Lykke.

Drama i 4 Akter af **Sven Lange.**
Isenesættelsen ved Hr. Direktør August Blom.

I Hovedrollen: **Fru Betty Nansen.**

PROGRAM.

Personerne:

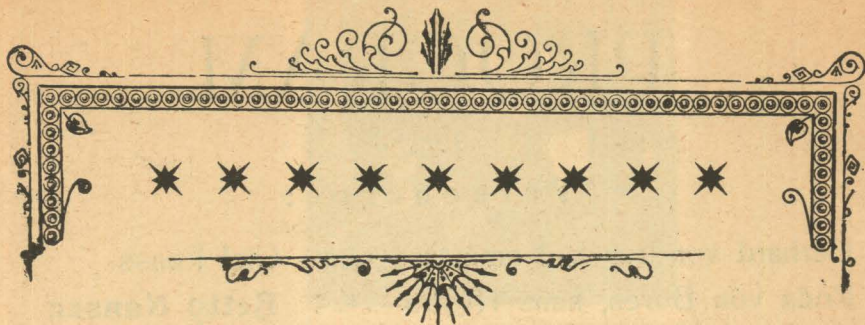
Gerhard von Borch, Kammeradvokat Olaf Fønss.
 Frida von Borch, hans Hustru **Betty Nansen.**
 Emil Leblanc Poul Reumert.

Afdelingerne:

1. Advokatens Hustru.
2. En optaget Mand.
3. Skindsyg paa Arbejdet.
4. Five o'clock.
5. Et skæbnesvangert Møde.
6. Den politiske Forbryder.
7. Brud paa Etiketten.
8. En Tilfældighed.
9. Stadig Arbejdet først.
10. Det indledende Skridt.
11. Planerne lægges.
12. Stævnemødet.
13. Husk, jeg er en anden Mands Hustru.
14. Et lille Raab.
15. Banden Leblanc efterlyses.
16. En stor Opgave.
17. Paa Post.
18. Misfornøjelsen med Leblanc vokser.
19. Leblanc kræves til Regnskab.
20. En dristig Beslutning.
21. Den gamle Leblanc.
22. Paa Skraaplanet.
23. Kom hjem til mig i Aften.
24. Mellem Pligt og Kærlighed.
25. Nej, jeg kan ikke komme!

Afdelingerne:

26. En spirende Mistanke.
27. Advokaten savner sin Hustru.
28. Et Bevis.
29. Skindsygens Kvaler.
30. Leblanc vil holde sit Løfte.
31. En Visit hos Advokaten.
32. Leblanc arbejder.
33. Et uventet Møde.
34. Saa kom Du alligevel!
35. Kærlighedens Sejr.
36. Advokatens Mistanke vaagner paany.
37. En Husundersøgelse.
38. Flugten.
39. Fingeraftrykket.
40. Jeg har gjort Dig Uret.
41. Vi har haft Indbrud i Nat!
42. Opdagelsespolitiet tilkaldes.
43. Jeg maa advare ham!
44. Saa var det dog sandt!
45. Hos Leblanc.
46. Flygt! For min Skyld!
47. Leblanc gør op med sin Fortid.
48. Din Kærlighed har frelst mig.
49. Den frygtelige Sandhed.
50. Arrestationen.

Bristet Lykke.

Frida v. Borch, Kammeradvokatens Hustru, sidder foran Spejlet i sit Boudoir. Hun sender sit Spejlbillede et krisk, vurderende Blik, som om hun vilde søge at konstatere Spor af Alderdom og Affældighed.

— Hvorfor bryder min Mand sig ikke længer om mig? spørger hun sig selv. Er jeg bleven gammel og grim?

Hun bliver afbrudt i sine Betragtninger af Pigen, der meddeler, at Middagen er rettet an. Hun skal sidde overfor den Mand, hun elsker og tilbeder, men de skal sidde som to fremmede Mennesker, der skylder hinanden simpel Høflighed — intet andet. Hendes bitre Bebrejdelser vil prelle af mod hans stadige Henvisninger til Arbejdet. Aah! — dette Arbejde, der stjæler ham fra hende, medens hun blot længes efter at lægge sit Hoved mod hans Bryst, glatte hans Haar, kysse hans Øjne og hans Mund — skænke ham sin rige og dybe Kærlighed.

Middagen forløber som saa ofte før. Kammeradvokaten tager Dokumenterne i den Sag, han for Tiden arbejder med, med sig ind til Middagsbordet. Nu formaar Frida ikke længere at beherske sit voldsomme Temperament. Hun bryder ud i hadefulde Bebrejdelser mod Manden, for hvem hun slet ikke synes at eksistere.

— Indser Du da ikke, siger hun, hvilken Risiko Du løber. Forlanger Du, at jeg — en Kvinde, udstyret med et Væld af

stærke og hede Følelser — at jeg med rolige Blikke skal se paa, hvorledes Du daglig er mig utro, daglig bedrager mig med dit Arbejde. Forbitrede Ord veksles mellem de to Ægtefæller, hvis Opfattelse af Ægteskabet er saa vidt forskellig. Fridas kærlighedshungrende Hjerter er som et aabent Saar.

Samme Eftermiddag kører hun hen til en af Byens mondæne Restauranter for at drikke five o'clock tea. Her træffer hun tilfældigt Baron de Corril, der hurtigt bliver indtaget i hendes modne og sansefulde Fremtoning og indleder Bekendtskabet med at gøre Stormkur til hende. Hun erindrer i Tide, at hun tilhører en anden Mand og kører hjem. Stolt over at have modstaaet Fristelsen gælder hendes første Skridt Mandens Arbejdsværelse, hvor Kammeradvokaten er dybt inde i en Sag, vedrørende den politiske Bande, for hvilken Emile Leblanc er Chef. Frida siger ironisk:

— Tyve og Røvere kan Du gaa paa Jagt efter. Men om din Hustru blev taget fra Dig, vilde det saamænd ikke interessere Dig stort . . . Hvorfor elsker Du mig ikke?

Han svarer kun med en resigneret Gestus; for ham er alt forbi. Forsmaaet, brændende af Skam gaar hun ind til sig selv. Uvilkaarlig flyver hendes Tanker hen til den Mand, der nylig har erklæret hende sin Kærlighed. Hun kan da altsaa endnu hverken være saa gammel eller saa grim, siden hun dog er i Stand til Erobringer. Hun skriver et Par Ord til Baron de Corril og giver ham Lov til at træffe hende næste Dag. Han kender endnu ikke hendes Navn, og hun underskriver sig F. v. B. Hun og Baron de Corril mødes. Det ene Møde bliver til flere. Hans Kærtegn og indsmigrende Ord virker som Balsam paa hendes Hjertesaar. Den Synd, hun begaar mod sin Mand, bliver for hvert nyt Møde mindre i hendes Øjne. Forholdet mellem de to — Frida og de Corril — vokser sig bestandig stærkere. Endnu kender han dog ikke hendes virkelige Navn.

— Men i Aften, siger hun til ham, maa De komme hos mig! Baron de Corril, der hidtil har været taknemlig for hver nok saa lille Indrømmelse, standser pludselig:

— I Aften? I Aften kan jeg ikke komme. Det er umuligt.

— Hvorfor ikke?

— Jeg kan ikke give nogen Grund anden end denne: det er

umuligt. Frida rejser sig brat og gaar. Hun tror sin Kærlighed forsmaaet. Bitter og bedrøvet gaar hun den Aften til Ro,

Banden Leblanc har samme Formiddag haft et Møde i det hemmelige Tilflugtssted. Det er lykkedes en Spion at opspore, at Kammeradvokat v. Borch ligger inde med alle Beviser mod Bandens Medlemmer, der i den Anledning retter Bebrejdelser mod den elskede og frygtede Chef. Emile Leblanc, for at være altfor uforsigtig. Han haaner dem dygtigt og tilbageerobrer straks deres Hengivenhed, da han let henkastet siger: — Jeg vil personlig overbevise mig om, hvori de Beviser, Kammeradvokaten har mod os, bestaar. Endnu i Aften skal jeg aflægge ham en Visit.

Hvad Emile Leblanc lover, holder han. Sent samme Aften skaffer han sig Adgang til Kammeradvokatens Villa. Den første Dør, han aabner, fører ind til Fridas Soveværelse, hvor Frida selv sidder hensunken i dybe Tanker. Nogle Sekunder staar de to Mennesker overfor hinanden. Det gaar med ét op for Emile Leblanc, at den Kvinde, han elsker, er Kammeradvokatens Hustru — thi Emile Leblanc er identisk med Baron de Corril. Han faar ikke Tid til at komme sig af sin Overraskelse, thi Frida aabner sine Arme for ham, idet hun udbryder: — Saa kom Du dog alligevel!

Emile Leblanc maa hurtigt fjerne sig, thi Kammeradvokatens Trin høres udenfor. Paa den hvidmalede Dør efterlader han sig imidlertid et tydeligt Fingeraftryk, som Kammeradvokatens vaagne Blik næste Dag finder og genkender.

— Tænk Dig, siger Kammeradvokaten til Frida, vi har i Nat haft Besøg af den berygtede Emile Leblanc.

— Det er umuligt, siger Frida.

— Jo, jeg har opdaget hans Fingeraftryk og her er hans Fotografi fra Forbryderalbumet.

Frida kaster et halvt ligegyldigt Blik paa Fotografiet. Hun kan næppe tilbageholde et Skrig. Det er jo hendes elskede Oscar de Corril. Han maa altsaa være identisk med den eftersøgte Forbryder. Dog — han maa for hende være hvem han vil. Hun elsker ham og vil advare ham.

Medens hun er paa Vej hen til Emile Leblanc, gaar det op for hendes Mand, at der maa være en vis Forbindelse mellem

den eftersøgte Forbryder, der har efterladt et Fingeraftryk paa en af Dørene i hans — Kammeradvokatens — Villa . . . og Baron de Corril, hvis Visitkort han tilfældig har fundet i en af Fridas Skuffer. Han tager øjeblikkelig afsted til den Adresse, der staar anført paa Baron de Corrils Kort, og træffer Forbryderen sammen med Frida. Forgæves søger hun at overtale sin Elskede til at undgaa Retfærdigheden. Han svarer blot: — Jeg vil sone min Brøde. Din Kærlighed har gjort mig stærk!

Og paa Kammeradvokatens Spørgsmaal, om han er Emile Leblanc, svarer han frimodigt: Ja!

Den Kvindes Kærlighed, som Gerhard v. Borch foragtede, har altsaa været saa dyb og saa stærk, at den har kunnet forandre en Forbryder til et hæderligt Menneske. Men Frida har den samme Kærlighed bragt en ny og bitter Skuffelse.

loh. N. Hansen. Istedgade 27.
Telf. Vester 27 51 x.

**Optaget af
Nordisk Films Co.
№9**

656.

96

BETTY NANSEN

I FILM

„BRISTET LYKKE“

Recepten Samophoni 20 Okt. 1913.

Skuespil: 64. Film I. 50

Film II 331 x - 39 x

Film III. 2 x

Betty Nansen

Det er om Betty Nansens Kunst blevet fremhævet, at hun besidder en særlig Evne til at samle sine Scenskikkelser i et enkelt tavst Billede, hvor hun alene ved Scenens egne Midler i en Pavse mellem Replikkerne, ved en Bevægelse, ved sin Stilling, ved Ansigtets og Øjnenes Udtryk aabner et pludseligt og hastigt Blik ind til Figurens Sjæleliv.

Det var overfor en saadan Scene, i Betty Nansens Fremstilling af Amalie Skrams »Agnete«, at Herman Bang en Gang udbrød: Mon nogen af vore Malere har malet det Billede? Om En havde magtet det, han var bleven »udødelig«.

Man kommer til at tænke herpaa overfor Betty Nansens Film. Her, hvor alt kommer an paa Billedet og Fremstilleren, vil man faa Lejlighed til at se Betty Nansens Kunst skildre en Kvindeskæbne, saaledes som en stor Kunstnerinde kan forme en Karakter over en Digtets Sceneanvisning. Filmens Kunstform falder her paa et afgørende Punkt sammen med Betty Nansens. Der er Grund til at vente sig noget betydeligt af Betty Nansens Kunst-Film.

Betty Nansen staar nu paa Højden af sin Evne. Naar hun optræder paa et københavnsk, eller et nordisk Teater, thi Betty Nansen har sit store sikre Publikum overalt i Norden, er det en Festaften, en Aften, hvor Scenens Kunst vinder Sejr ved Siden af Digteren.

Betty Nansen er for
Sarah Bernhardt er f
en Gang var for det
Duse ejer hun et tra
nationalt, saa dybt al

Betty Nansen begy
Rolle, som en Virtuo
slægt som hun er. F
hun syntes, som Bang
Register: kaad og gra
vidende og altvidende,
hun græd, saa hendes Taarer blev berømte. Men efter-
haanden som hun lærte sin Kunst at kende, forstod
hun dens Vanskeligheder. Og nu spiller hun kun, hvad
hendes kunstneriske Erfaring har lært hende. Betty
Nansen, der en Gang benyttede alle Midler, hele Tea-
trets Tradition har nu nok i sit Ansigt og sine Hæn-
der. Hendes Udvikling er Kunstnerens Udvikling fra
Virtuos til Menneske.

Det hænger sammen med denne Betty Nansens in-
dre kunstneriske Udvikling, at intet enkelt Teater har
formaaet at fastholde hende ret længe ad Gangen.
Hendes Vej har ført hende over Nationalteatrene i
København og Kristiania og til Scenen i Stockholm,
men nye Erfaringer og nye Muligheder har altid paa-
ny kaldt hende videre. Betty Nansen hører til de
Kunstnere, der ikke bliver trætte af at lære.

Naar Betty Nansen nu i Sommer har valgt Filmen,
er det af samme Grund: for at lære og erfare. Fil-
mens billedskabende Fordring er en ny Mulighed for
hendes Evne, et nyt Krav paa Koncentration.

Det er med dette Omraade af sin Evne, Betty Nan-
sen arbejder i sine Film.

PROGRAM

BRISTET LYKKE

DRAMA i 4 Akter
af Svend Lange ::

I Hovedrollen:
BETTY NANSEN

Scenesat af: August Blom.

PERSONERNE:

Gerhard von Borch, Kammer-
advokat Olaf Fønss
Frida von Borch, hans Hustru .. BETTY NANSEN
Emil Leblanc Poul Reumert

Betty Nansen er for det nordiske Publikum, hvad Fru Sarah Bernhardt er for Frankrig, hvad Joseph Kainz en Gang var for det tyske Teater. Og som Eleonora Duse ejer hun et tragisk Udtryk, som synes internationalt, saa dybt almenmenneskeligt som det er.

Betty Nansen begyndte, da hun spillede sin første Rolle, som en Virtuos, Barn af en gammel Teaterslæggt som hun er. Hun kendte ingen Vanskelighed, hun syntes, som Bang sagde, at beherske det ganske Register: kaad og graciøs, uskyldig og forfaren, intetvidende og altvidende, fortvivlet og sønderknust, og hun græd, saa hendes Taarer blev berømte. Men efterhaanden som hun lærte sin Kunst at kende, forstod hun dens Vanskeligheder. Og nu spiller hun kun, hvad hendes kunstneriske Erfaring har lært hende. Betty Nansen, der en Gang benyttede alle Midler, hele Teatrets Tradition har nu nok i sit Ansigt og sine Hænder. Hendes Udvikling er Kunstnerens Udvikling fra Virtuos til Menneske.

Det hænger sammen med denne Betty Nansens indre kunstneriske Udvikling, at intet enkelt Teater har formaaet at fastholde hende ret længe ad Gangen. Hendes Vej har ført hende over Nationalteatrene i København og Kristiania og til Scenen i Stockholm, men nye Erfaringer og nye Muligheder har altid paa ny kaldt hende videre. Betty Nansen hører til de Kunstnere, der ikke bliver trætte af at lære.

Naar Betty Nansen nu i Sommer har valgt Filmen, er det af samme Grund: for at lære og erfare. Filmens billedskabende Fordring er en ny Mulighed for hendes Evne, et nyt Krav paa Koncentration.

Det er med dette Omraade af sin Evne, Betty Nansen arbejder i sine Film.

ameren 1910 stod Poul Reumert første Gang f
ndre By og dels i Maaløv, optog den skelsæt
Asta Nielsen Verdensnavnet. Reumert begynd
grunden" var en Dæmon og Hjertesvindler -
store Publikum nøjes med at faa deres S
Kun sporadisk forbarmede Filmdirektørerne
v ham f. Eks. i „Heksen“ og „Lasse Månsse
paa.
rst i Talefilmens Aar har Poul Reumert erhv
først dér har Publikum lært at værdsætte ha
ogsaa paa Celluloidstrimmelen. Her er det
e Mennesker af Kød og Blod.
a ASA optager man for Tiden Reumerts Int

PROGRAM

BRISTET LYKKE

DRAMA i 4 Akter
af Svend Lange ::

I Hovedrollen:
BETTY NANSEN

Scenesat af: August Blom.

PERSONERNE:

Gerhard von Borch, Kammer-
advokat Olaf Fønss
Frida von Borch, hans Hustru BETTY NANSEN
Emil Leblanc Poul Reumert

BRISTET LYKKE

Frida v. Borch, Kammeradvokatens Hustru, sidder foran Spejlet i sit Boudoir. Hun sender sit Spejlbillede et kritisk, vurderende Blik, som om hun vilde søge at konstatere Spor af Alderdom og Affældighed.

— Hvorfor bryder min Mand sig ikke længer om mig? spørger hun sig selv. Er jeg bleven gammel og grim?

Hun bliver afbrudt i sine Betragtninger af Pigen, der meddeler, at Middagen er rettet an. Hun skal sidde overfor den Mand, hun elsker og tilbeder, men de skal sidde som to fremmede Mennesker, der skylder hinanden simpel Høflighed — intet andet. Hendes bitre Bebrejdelser vil prelle af mod hans stadige Henvisninger til Arbejdet. Aah! — dette Arbejde, der stjæler ham fra hende, medens hun blot længes efter at lægge sit Hoved mod hans Bryst, glatte hans Haar, kysse hans Øjne og hans Mund — skænke ham sin rige og dybe Kærlighed.

Middagen forløber som saa ofte før. Kammeradvokaten tager Dokumenterne i den Sag, han for Tiden arbejder med, med sig ind til Middagsbordet. Nu formaar Frida ikke længere at beherske sit voldsomme Temperament. Hun bryder ud i hadefulde Bebrejdelser mod Manden, for hvem hun slet ikke synes at eksistere.

— Indser Du da ikke, siger hun, hvilken Risiko Du løber. Forlanger Du, at jeg — en Kvinde, udstyret med et Væld af stærke og hede Følelser — at jeg med rolige Blikke skal se paa, hvorledes Du daglig er mig utro, daglig bedrager mig med dit Arbejde. Forbitrede Ord veksles mellem de to Ægtefæller, hvis Opfattelse af Ægteskabet er saa vidt forskellig. Fridas kærlighedshungrende Hjerte er som et aabent Saar.

Samme Eftermiddag kører hun hen til en af Byens mondæne Restauranter for at drikke five o'clock tea. Her træffer hun tilfældigt Baron de Corril, der hurtigt bliver indtaget i hendes modne og sansefulde Fremtoning og indleder Bekendtskabet med at gøre Stormkur til hende. Hun erindrer i Tide, at hun tilhører en anden Mand og kører hjem. Stolt over at have modstaaet Fristelsen gælder hendes første Skridt Mandens Arbejdsværelse, hvor Kammeradvokaten er dybt inde i en Sag, vedrørende den politiske Bande, for hvilken Emile Leblanc er Chef. Frida siger ironisk:

— Tyve og Røvere kan Du gaa paa Jagt efter. Men om din Hustru blev taget fra Dig, vilde det saamænd ikke interessere Dig stort Hvorfor elsker Du mig ikke?

Han svarer kun med en resigneret Gestus: for ham er alt forbi. Forsmaaet, brændende af Skam gaar hun ind til sig selv. Uvilkaarlig flyver hendes Tanker hen til den Mand, der nylig har erklæret hende sin Kærlighed. Hun kan da altsaa endnu hverken være saa gammel eller saa grim, siden hun dog er i Stand til Erobringer. Hun skriver et Par Ord til Baron de Corril og giver ham Lov til at træffe hende næste Dag. Han kender endnu ikke hendes Navn, og hun underskriver sig F. v. B. Hun og Baron de Corril mødes. Det ene Møde bliver til flere. Hans Kærtegn og indsmigrende Ord virker som Balsam paa hendes Hjerteskaar. Den Synd, hun begaar mod sin Mand, bliver for hvert nyt Møde mindre i hendes Øjne. Forholdet mellem de to — Frida og de Corril — vokser sig bestandig stærkere. Endnu kender han dog ikke hendes virkelige Navn.

— Men i Aften siger hun til ham, maa De komme hos mig! Baron de Corril, der hidtil har været tak-

nemlig for hver nok saa lille Indrømmelse, standser pludselig:

— I Aften? I Aften kan jeg ikke komme. Det er umuligt.

— Hvorfor ikke?

— Jeg kan ikke give nogen Grund anden end denne: det er umuligt. Frida rejser sig brat og gaar. Hun tror sin Kærlighed forsmaaet. Bitter og bedrøvet gaar hun den Aften til Ro.

Banden Leblanc har samme Formiddag haft et Møde i det hemmelige Tilflugtsted. Det er lykkedes en Spion at opspore, at Kammeradvokat v. Borch ligger inde med alle Beviser mod Bandens Medlemmer, der i den Anledning retter Bebrejdelser mod den elskede og frygtede Chef, Emile Leblanc, for at være altfor uforsigtig. Han haaner dem dygtigt og tilbageerobrer straks deres Hengivenhed, da han let henkastet siger: — Jeg vil personlig overbevise mig om, hvori de Beviser, Kammeradvokaten har mod os, bestaar. Endnu i Aften skal jeg aflægge ham en Visit.

Hvad Emile Leblanc lover, holder han. Sent samme Aften skaffer han sig Adgang til Kammeradvokatens Villa. Den første Dør, han aabner, fører ind til Fridas Soveværelse, hvor Frida selv sidder hensunken i dybe Tanker. Nogle Sekunder staar de to Mennesker overfor hinanden. Det gaar med ét op for Emile Leblanc, at den Kvinde, han elsker, er Kammeradvokatens Hustru — thi Emile Leblanc er identisk med Baron de Corril. Han faar ikke Tid til at komme sig af sin Overraskelse, thi Frida aabner sine Arme for ham, idet hun udbryder: — Saa kom Du dog alligevel!

Emile Leblanc maa hurtigt fjerne sig, thi Kammeradvokatens Trin høres udenfor. Paa den hvidmalede

Dør efterlader han sig imidlertid et tydeligt Finger-
aftryk, som Kammeradvokatens vaagne Blik næste Dag
finder og genkender.

— Tænk Dig, siger Kammeradvokaten til Frida, vi
har i Nat haft Besøg af den berygtede Emile Leblanc.

— Det er umuligt! siger Frida.

— Jo jeg har opdaget hans Fingeraftryk og her er
hans Fotografi fra Forbryderalbumet.

Frida kaster et halvt ligegyldigt Blik paa Fotogra-
fiet. Hun kan næppe tilbageholde et Skrig. Det er jo
hendes elskede Oscar de Corril. Han maa altsaa være
identisk med den eftersøgte Forbryder. Dog — han
maa for hende være, hvem han vil. Hun elsker ham
og vil advare ham.

Medens hun er paa Vej hen til Emile Leblanc, gaar
det op for hendes Mand at der maa være en vis For-
bindelse mellem den eftersøgte Forbryder, der har
efterladt et Fingeraftryk paa en af Dørene i hans —
Kammeradvokatens — Villa og Baron de Corril,
hvis Visitkort han tilfældig har fundet i en af Fridas
Skuffer. Han tager øjeblikkelig afsted til den Adresse,
der staar anført paa Baron de Corrils Kort, og træf-
fer Forbryderen sammen med Frida. Forgæves søger
hun at overtale sin Elskede til at undgaa Retfærdig-
heden. Han svarer blot: — Jeg vil sone min Brøde.
Din Kærlighed har gjort mig stærk!

Og paa Kammeradvokatens Spørgsmaal, om han er
Emile Leblanc, svarer han frimodigt: Ja!

Den Kvindes Kærlighed, som Gerhard v. Borch for-
agtede, har altsaa været saa dyb og saa stærk, at den
har kunnet forandre en Forbryder til et hæderligt
Menneske. Men Frida har den samme Kærlighed
bragt en ny og bitter Skuffelse.

M. L. HIRSH, BORTTYKKERI,
VESTERKORSGADE 98,
KØBENHAVN Ø.

BRISTET LYKKE.

Frida v. Borch, Kammeradvokatens Hustru, sidder foran Spejlet i sit Boudoir. Hun sender sit Spejlbillede et kritisk, vurderende Blik, som om hun vilde søge at konstatere Spor af Alderdom og Affældighed.

-Hvorfor bryder min Mand sig ikke længere om mig? spørger hun sig selv. Er jeg bleven gammel og grim?

Hun bliver afbrudt i sine Betragtninger af Pigen, der meddeler, at Middagen er rettet an. Hun skal sidde overfor den Mand, hun elsker og tilbedår, men de skal sidde som to fremmede Mennesker, der skylder hinanden simpel Høflighed - intet andet. Hendes bitre Bebrejdelser vil prelle af mod hans stadige Henvisninger til Arbejdet. Aah! - dette Arbejde, der stjæler ham fra hende, medens hun blot længes efter at lægge sit Hoved mod hans Bryst, glatte hans Haar, kysse hans Øjne og hans Mund - skænke ham sin rige og dybe Kærlighed.

Middagen forløber som paa ofte før. Kammeradvokaten tager Dokumenterne i den Sag, han for Tiden arbejder med, med sig ind til Middagsbordet. Nu formaar Frida ikke længere at beherske sit voldsomme Temperament. Hun bryder ud i hadefulde Bebrejdelser mod Manden, for hvem hun slet ikke synes at eksistere.

-Indser Du da ikke, siger hun, hvilken Risiko Du løber. Forlanger Du, at jeg - en Kvinde, udstyret med et Væld af stærke og hede Følelser - at jeg med rolige Blikke skal se paa, hvorledes Du daglig er mig utrø, daglig bedrager mig med Dit Arbejde. Forbitrede Ord veksles mellem de to Ægtefæller, hvis Opfattelse af Ægteskabet er saa vidt forskellig. Fridas kærligheds-hungrende Hjerte er som et aabent Saar.

Samme Eftermiddag kører hun hen til en af Byens mondane Restauranter for at drikke five o'clock tea. Her træffer hun tilfældigt Baron Oscar de Corril, der hurtigt bliver indtaget

i hendes modne og sansefulde Fremtoning og indleder Bekendtskabet med at gøre Stormkur til hende. Hun erindrer i Tide, at hun tilhører en anden Mand og kører hjem. Stolt over at have modstaaet Fristelsen gælder hendes første Skridt Mandens Arbejdsværelse, hvor Kammeradvokaten er dybt inde i en Sag, vedrørende den politiske Bande, for hvilken Emile Leblanc er Chef. Frida siger ironisk:

-Tyve og Røvere kan Du gaa paa Jagt efter. Men om Din Hustru blev taget fra Dig, vilde det saamænd ikke interessere Dig stort.....Hvorfor elsker Du mig ikke?

Han svarer kun med en resigneret Gestus: for ham er alt forbi. Forsmaaet, brændende af Skam gaar hun ind til sig selv. Uvilkaarlig flyver hendes Tanker hen til den Mand, der nylig har erklæret hende sin Kærlighed. Hun kan da altsaa endnu hverken være saa gammel eller saa grim, siden hun dog er i Stand til Erobringer. Hun skriver et Par Ord til Baron de Corril og giver ham Lov til at træffe hende næste Dag. Han kender endnu ikke hendes Navn, og hun underskriver sig F.v.B. Hun og Baron de Corril mødes. Det ene Møde bliver til flere. Hans Kærtegn og indsmigrende Ord virker som Balsam paa hendes Hjerteskaar. Den Synd, hun begaar mod sin Mand, bliver for hvert nyt Møde mindre i hendes Øjne. Forholdet mellem de to - Frida og de Corril vokser sig bestandig stærkere. Endnu kender han dog ikke hendes virkelige Navn.

-Men i Aften, siger hun til ham, maa De komme hos mig! Baron de Corril, der hidtil har været taknemlig for hver nok saa lille Indrømmelse, standser pludselig:

-I Aften? I Aften kan jeg ikke komme. Det er umuligt.

-Hvorfor ikke?

-Jeg kan ikke give nogen Grund anden end denne: det er umuligt. Frida rejser sig brat og gaar. Hun tror sin Kærlighed forsmaaet. Bitter og bedrøvet gaar hun den Aften til Ro.

Banden Leblanc har samme Formiddag haft et Møde

i det hemmelige Tilflugtssted. Det er lykkedes en Spion at opspore, at Kammeradvokat v. Borch ligger inde med alle Beviser mod Bandens Medlemmer, der i den Anledning retter Bebrejdelser mod den elskede og frygtede Chef, Emile Leblanc, for at være altfor uforsigtig. Han haaner dem dygtigt og tilbageerobrer straks deres Hengivenhed, da han let henkastet siger: -Jeg vil personlig overbevise mig om, hvori de Beviser, Kammeradvokaten har mod os, bestaar. Endnu i Aften skal jeg aflægge ham en Visit.

Hvad Emile Leblanc lover, holder han. Sent samme Aften skaffer han sig Adgang til Kammeradvokatens Villa. Den første Dør, han aabner, fører ind til Fridas Soveværelse, hvor Frida selv sidder hensunken i dybe Tanker. Nogle Sekunder staar de to Menne-
sker overfor hinanden. Det gaar med ét op for Emile Leblanc, at den Kvinde han elsker, er Kammeradvokatens Hustru - thi Emile Leblanc er identisk med Baron Oscar de Corril. Han faar ikke Tid til at komme sig af sin Overraskelse, thi Frida aabner sine Arme for ham, idet hun udbryder:

-Saa kom Du dog alligevel!

Emile Leblanc maa hurtigt fjerne sig, thi Kammeradvokatens Trin høres udenfor. Paa den hvidmaledæ Dør efterlader han sig imidlertid et tydeligt Fingeraftryk, som Kammeradvokatens vaagne Blik næste Dag finder og genkender.

-Tænk Dig, siger Kammeradvokaten til Frida, vi har i Nat haft Besøg af den berygtede Emile Leblanc.

-Det er umuligt! siger Frida.

-Jo, jeg har opdaget hans Fingeraftryk, og her er hans Fotografi fra Forbryderalbumet.

Frida kaster et halvt ligegyldigt Blik paa Fotografiet. Hun kan næppe tilbageholde et Skrig. Det er jo hendes elskede Oscar de Corril. Han maa altsaa være identisk med den

eftersøgte Forbryder. Dog - han maa for hende være, hvem han vil. Hun elsker ham og vil advare ham.

Medens hun er paa Vej hen til Emile Leblanc, gaar det op for hendes Mand, at der maa være en vis Forbindelse mellem den eftersøgte Forbryder, der har efterladt et Fingeraftryk paa en af Dørene i hans - Kammeradvokatens - Villa.....og Baron de Corril, hvis Visitkort han tilfældig har fundet i en af Fridas Skuffer. Han tager øjeblikkelig afsted til den Adresse, der staar anført paa Baron de Corrils Kort, og træffer Forbryderen sammen med Frida. Forgæves søger hun at overtale sin Elskede til at undgaa Retfærdigheden . Han svarer blot:

-Jeg vil sone min Brøde. Din Kærlighed har gjort mig stærk!

Og paa Kammeradvokatens Spørgsmaal, om han er Emile Leblanc, svarer han frimodigt: Ja!

Den Kvindes Kærlighed, som Gerhard v. Borch foragtede, har altsaa været saa dyb og saa stærk, at den har kunnet forandre en Forbryder til et hæderligt Menneske. Men Frida har den samme Kærlighed bragt en ny og bitter Skuffelse.

-----ooOoo-----

Reprinted from the *KINEMATOGRAPH & LANTERN WEEKLY*, September 25th, 1913

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C. LTD.

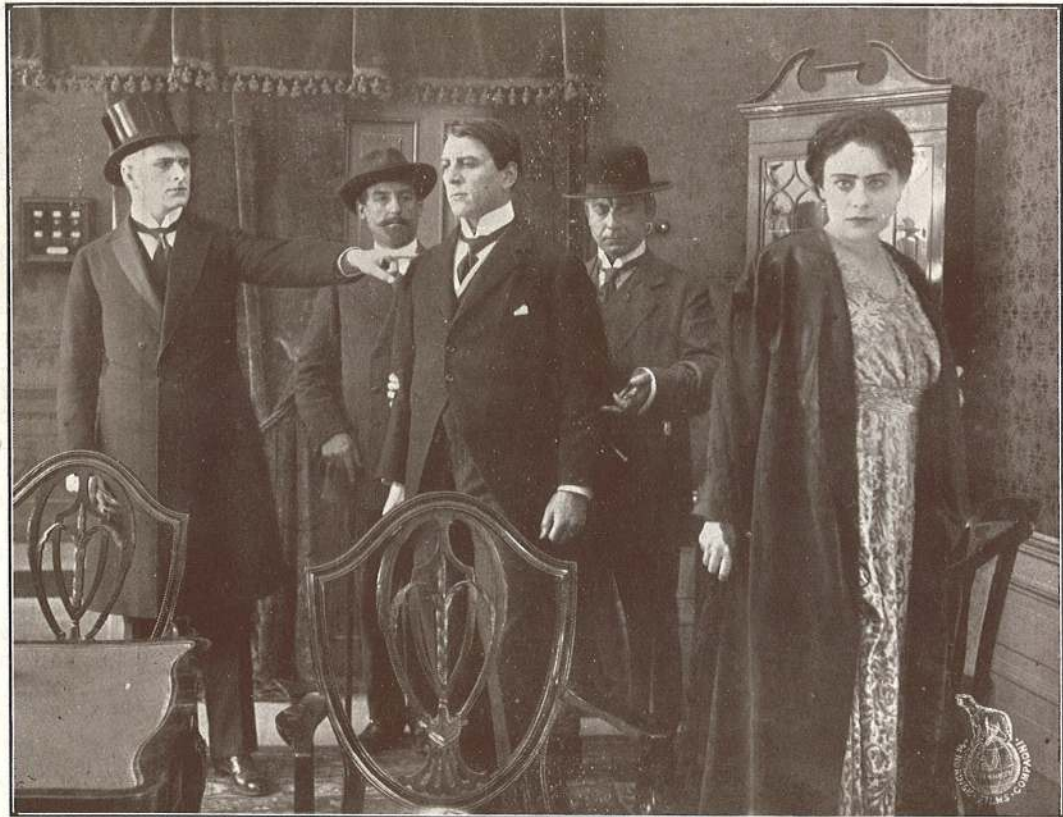
Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

A PARADISE LOST

Featuring **BETTY NANSEN.**

**A Tragic Story of a Woman's Folly that grips
the imagination.**

Released November 3.

For full synopsis, see following pages.

Length 4133 feet.

IN THIS fine production we present to our readers Miss Betty Nansen, the famous Danish tragedienne, who has acted with such great success in many of the European capitals. She is to the Scandinavian world what the Divine Sarah is to France. Like Bernhardt and Eleanor Duse, she possesses a tragic expression and power that is almost superhuman.

She has taken part in nearly every classical tragedy, and has also figured conspicuously in some of Henrik Ibsen's and Bjornsen's great dramas, and the enthusiasm and admiration she has stirred up shows how great an artiste she is. Taking into account her wonderful mimical art and her ability and experience as a tragedienne, we feel justified in expecting something out of the ordinary when she appears in film plays. In fact, we prophesy that she will figure as one of the stars of the film pictures.

The way to judge her capabilities is, of course, by viewing the first film in which she appears, namely:

A PARADISE LOST.

To a woman love is everything—the very breath of her life; to a man it is the incident of the moment. Muriel Yorke's whole soul cried out for the love that was denied her. Her husband showered presents upon her, surrounded her with luxury, and thought he was doing his best to make her happy. She chafed at it all like a bird in a gilded cage. She wanted to be loved, to be the subject of all those little attentions and courtesies and kindly solicitude she had known when she was first wedded. Her husband did not intend to be unkind, but he neglected her for his work . . . and the inevitable catastrophe happened.

Gerald Yorke, the husband, was the head of the Detective Department, actively engaged in an effort to suppress a gang of revolutionaries, whose exploits had given rise to much anxiety. He gave most of the hours of the night and day to his plans to capture the gang that his wife, fretting under the small regard paid to her, frequently reproached him. Her suppressed feelings at length were given voice in a bitter outburst, and while it momentarily disturbed her husband, he was soon immersed in his work again. Muriel's resentment,

LEBLANC INTRODUCES HIMSELF TO MRS. YORKE UNDER AN ALIAS.

however, smouldered dangerously, and when she met a well-groomed man of courtly grace and fascinating personality at a society cafe, she was in the mood to play with sharp-edged tools. The man was Eric Leblanc, the leader of the revolutionary gang whom her husband was seeking to arrest, but she only knew him under one of the aliases he assumed—that of a baron. Their early acquaintanceship soon ripened into intimate friendship, for while Muriel was not naturally a bad woman, the force of circumstance swept her along, and she found a happiness in her secret meetings with Leblanc which made up for the void in her own home. He knew she was a married woman, and unhappy, but he did not know her name, Mrs. Yorke declining to give him that in order not to compromise the honour of her husband too deeply.

Gerald Yorke could not fail to note the change in his wife's disposition following her association with Leblanc. He grew suspicious, but quickly dismissed from his mind all thoughts of his wife's infidelity, because of the implicit trust he imposed in her, even lightly brushing aside the damning evidence afforded by the discovery of the card of the baron in her boudoir. Meanwhile he

was gradually drawing the net tighter round the criminal gang, and while Leblanc was present at a meeting of these conspirators, he learned that Gerald Yorke had in his possession a description of every member of the gang, as well as some compromising documents. Leblanc allayed the members' fears by assuring them that that night would reveal what evidence the head of the detective force had against their gang, and then he went off to meet the woman he had

grown to love, and who had shown signs of reciprocating that love. She almost yields to his pleading to throw in her lot with his, to depart and start life afresh where they would be unknown, but a twinge of conscience induced her to refuse, and in embarrassment she rushed back to her home.

Here in the solitude of her room she faced the stern facts; on the one side she had a luxurious home, an assured place in society, and everything to minister to her physical comfort—but the love she had for her husband was dead through his own neglect; on the other side of the scale was love, which had become for her an all-absorbing passion, even though the object

of that passion had only recently come out from the unknown into her life. She stood at the crossways or Desuny, and suddenly made up her mind which path to take. She broke away with something of a snarl of aversion when her husband sought to caress her, when bidding her "good-night." She immediately sought her bed, not to sleep, but to think of things which might be, while her husband, strangely perplexed by her action, returned to his study.

In accordance with his promise to his confederates to ascertain what evidence Gerald Yorke had against them, Leblanc that night broke into the former's house. His researches brought him unwittingly to Mrs. Yorke's room. He entered silently. There was a smothered scream and—mutual recognition. Imagine the situation. It is one pulsating with its dramatic intensity. The intruder found that the woman he loves is the wife of the man into whose house he has broken like a common felon; the woman saw the man whom she had made an idol in her heart for what he was, with the mask of duplicity torn away. For a moment each recoiled, then the woman collapsed into a chair, the man turned quickly, locked the door, then fell on his knees before her. He sobbed out his confession in broken sentences, and gradually the woman succumbed. Then—a sound was heard.

Gerald Yorke had been disturbed at his work, and had set out to find the cause. He stealthily searched the house, but when he reached his wife's room, he found her apparently deep in sleep. Leblanc had made good his escape. Gerald Yorke had some premonition that his happiness and career was, at one and the same time, in peril. He returned to his room to brood over it with sorely troubled mind, till, exhausted, sleep claimed him. When he woke in the morning, still fully dressed, stiff of limb and hazy in mind from bad dreams, he proceeded again to investigate the cause of the sounds he had heard overnight. He soon found traces of an intruder, with finger-prints near the handle of the door of his wife's room. At once he jumped to a conclusion—then dismissed it as unworthy of him. He carefully compared the prints with those he had in his dossier, and soon identified his mysterious visitor of the night. He rightly assumed that the reason for the man's visit was to get the portfolio of incriminating documents he held, but he did not know all, and feeling that he

had unjustly suspected his wife, he went to her with his heart full of affection. He incidentally explained to her that someone had entered the house uninvited during the night, and had left a clue behind to show whom it was—the leader of the revolutionary gang.

The faithless wife listened at first unbelievably, then as she understood the full purport of the discovery, she was aghast with consternation. The promptings of her new-found love were stronger than her old sense of duty to an indulgent husband, and as soon as the latter's back was turned, she made her way impetuously to Leblanc's quarters to acquaint him with her husband's discovery. Throwing all restraint aside, she passionately implored him to seek safety in flight, but the great self-sacrifice she had shown for him had the opposite effect. He held her momentarily in his arms, and

told her he was resigned to what fate had in store for him, for her love had prompted him to pay the penalty of his misdeeds, and afterwards to lead a better life. All her tears and supplications could not move him. Meanwhile, Gerald Yorke had discovered the perfidy of his wife, and, although his heart was broken, he resolved to do his duty. With two of his staff, he hurriedly proceeded to the address at which he knew Leblanc to be, and burst into the room, to find the man he sought, with his wife, calmly

MR. YORKE DISCOVERS THE IDENTITY OF THE INTRUDER TO HIS HOUSE BY FINGERPRINTS.

awaiting him. He challenges Leblanc and orders his arrest. As Leblanc is led away, Muriel Yorke makes a dash to rescue him. But her husband savagely grips her wrists, only to throw her aside as a worthless thing.

The pictures embodied in the foregoing drama are marked by a glorious quality, while the plot is at once convincing and splendidly worked out. "Nordisk" have a name for fine photography, but, in the present case, they have surpassed themselves, and the acting of Miss Nansen, which in itself is as near perfection as can possibly be expressed, is performed in the most beautiful surroundings.

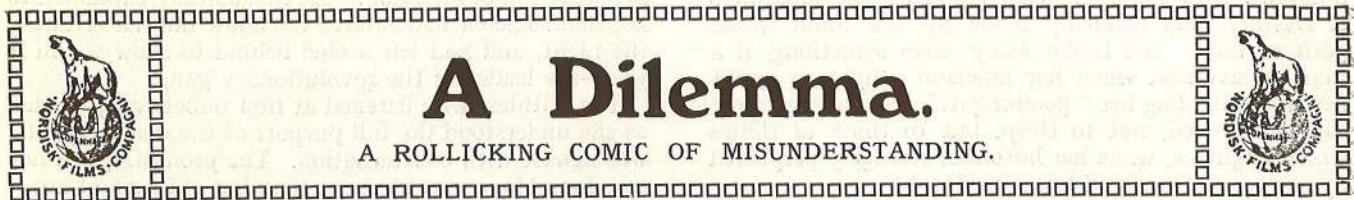
LENGTH 4,133 ft.

RELEASED NOV. 3rd.

PRICE 5d. per ft.

Code Word: PARADISA.

A Dilemma.

A ROLLICKING COMIC OF MISUNDERSTANDING.

Mr. and Mrs. Clark, both corpulent and easy going, little thought that they would be plunged into a medley of misunderstanding within an hour or two of enjoying their hearty breakfast. It all came about firstly because both their daughter and their maid-of-all-work were blessed with the Christian name of Anna ; secondly, because by a hapless chance they both were secretly coveted by two men in the "King's Navee," whose parents had bestowed the name of Jack on each ; and thirdly, through the finding of a letter. This letter was intended for Anna, the servant, but Mr. and Mrs. Clark imagined it was for their own offspring. They prepared for the visit of Jack unknown to the girl—and Jack came. The Jack was an A.B., and when he came he asked simply to see Anna. The daughter was out, but Pa and Ma entertained Jack regally, but, to his discomfiture, his rough and ready ways frequently brought forth a frown from the good lady. Then came another knock at the door. A second Jack asked to see Anna. He was a dapper young lieutenant in mufti. He was shown into the kitchen, much to his surprise, to be confronted after a time by Anna, the servant, in *dishabille*. Mrs. Clark, after reflecting that the servant had shown better taste in her selection of a young man than her daughter, mentioned to her hubby that the fresh arrival was the maid's sweetheart. Up jumped Jack, A.B., and rolling up his sleeves, jealously made a rush for the kitchen, followed by the surprised Mr. and Mrs. Clark, and Anna, the daughter,

JACK A.B. ASSUALTS HIS LIEUTENANT.

who had meantime returned. There was a momentary assault by Jack, A.B. on Jack, the lieutenant, and the former almost fell through the floor in terror when he realised who he had attacked. In a few minutes, however, things were satisfactorily explained, and the two Annas and the two Jacks, rightly paired off, were soon chuckling over the experiences of the morning—each two in a quiet corner.

LENGTH 787 ft.

RELEASED Nov. 3rd

PRICE 4d. PER FOOT, PLUS TONING.

THE SARPEN FALLS, NORWAY.

A SCENIC OF MANY NATURAL BEAUTIES.

Scenics, particularly those of the panoramic sort, are always acceptable if they give us a glimpse of little known and remote scenes of natural beauty. This subject gives more than a glimpse of this. It reveals a series of views which for strength and grandeur would be

difficult to compare, of the Sarpen Falls, Norway, and one's imagination is gripped as one watches the wild surge of waters over the steep declivities and along the rocky channels which lead to and from them. The subject, too, is brilliant in its photography.

LENGTH 338 ft.

RELEASED Nov. 3rd.

PRICE 4d. PER FOOT, PLUS TONING.

Personen:

Gerhard von Borch, Kammeradvokat: .. Olaf Fönss
Frida, seine Frau: Betty Nansen
Emile Leblanc: Paul Reumert.

Z E R B R O C H E N E S G L Ü C K .

Drama in 4 Akten von Sven Lange verfasst, in der

Hauptrolle: Betty Nansen.

Langsam senkt sich der Schatten der Nacht auf die herbstliche Landschaft. Ein rauher, kalter Wind fegt durch die Zweige der Bäume und reißt die halbwelken Blätter von den Ästen, sodass sie sterbend zur Erde fallen. Im matten Licht schleicht sich der Mond durch die fliehenden Wolken und wirft einen fahlen Schimmer in das mit einer einzigen roten Birne beleuchtete Boudoir der Frau Borch.

Seufzend liegt die schöne Frau auf einer Chaiselongue, ihre Hände halten ein Buch, doch weilen ihre Blicke weit weg. Einsam, verlassen fühlt sie sich inmitten ihres Reichtums. Sie streckt ihre Arme sehnsuchtsvoll aus, das Buch fällt zur Erde, und in den grossen tiefbeschatteten Augen glänzen lange perlende Tränen.

Nebenan im Studierzimmer sitzt ihr Gatte, der Kammeradvokat Gerhard von Borch über seine Akten gebückt. Seine Stirn ist gefurcht, denkend, sinnend blättert er in den Folien der dicken Bücher. Ihm wurde eine schwere Aufgabe übertragen. Emile Leblanc, der Leiter eines politischen Klubs, macht sich wieder durch seine Umtriebe bemerkbar; er macht dem Staate viel zu schaffen, und von Borch hat den Auftrag erhalten, den gefährlichen politischen Verbrecher unschädlich zu machen. Seine ganze Zeit verbringt der Kammeradvokat mit dieser wichtigen Arbeit und verfolgt

Tag und Nacht die Spuren. Alle Privatangelegenheiten sind vergessen, seine Frau, nichts scheint mehr für ihn zu existieren, obwohl er fühlt, wie seine arme Frau darunter leiden muss.

Gelangweilt und ohne Befriedigung der Seele sucht sich Frau Frida zu zerstreuen; sie besucht die Konzerte, Ausstellungen und sonstigen Veranstaltungen. Die Wände ihres eleganten Heimes werden ihr zu eng - es zieht sie hinaus zu Menschen, zum Erleben --

Lockend erklingen die Wiener Walzermotive. Zum five o'clock tea trifft sich die vornehmste Gesellschaft, um zu plaudern, sich zu unterhalten und auch zu flirten. Frau von Borch ist in ihrem glänzenden Pelz dem Auto entstieg und begibt sich in den Saal. An einem einsamen Tisch lässt sie sich nieder. Durch den Saal kommt eine elegante Gestalt, ein junger Mann nähert sich dem Tische, er lüftet den Hut und setzt sich auf den freien Platz neben Frau von Borch. Die schöne elegante Frau erregt seine Sympathie; mit höflicher Verbeugung überreicht er seine Karte: Baron Oskar de Coril, z.Z. Hotel Empire, und versucht ein Gespräch anzuknüpfen.

Frau von Borch hört anfänglich dem stattlichen, chevaleresken Manne zu, doch als der Baron zu kühn wird, steht sie auf und entfernt sich. In der Eile hat Frau von Borch ihr Taschentuch liegen lassen. Dieses kleine Stückchen Leinwand bringt eine Verbindung der beiden, und wird zum Verhängnis eines Menschenschicksals.

Mitten im dichten Walde, einer Anhöhe, steht die Königs-
eiche, die weit über die Riesen des Waldes ragt. Trotzig hält sie dem unbarmherzigen scharfen Herbstwind Stand; die Zweige knirschen unter dem Winde, beugen sich - aber brechen nicht. Unfreundlich

liegt in der Natur; still liegt der Wald; hier an der Königseiche finden Baron von Coril und Frau von Borch die ersten, leisen Keime einer aufkommenden Liebe - doch die Pflicht der Gattin ist in dieser Frau stärker als die Gefühle - sie lässt die Handküsse des Barons über sich gehen und wendet sich dann tiefatmend - stillschweigend ab. Am anderen Tage in der Kunstausstellung treffen sie sich wieder, und leise, zart berühren sich zum ersten Male die brennenden Lippen.

Vor dem schweren eichenen Schreibtisch sitzt in emsiger Arbeit Gerhard von Borch. Es ist ihm gelungen, die Spuren Leblanc's zu finden, das Dunkel der Geheimnisse scheint sich zu lichten und bald wird das Verbrechen klar zu Tage treten. Aber auch Leblanc ist nicht müßig geblieben; er hält sich eine Schar von Agenten, die in allen denkbaren Verkleidungen auskundschaften, was Borch auszuführen denkt. Heute sind sie besonders in Aufregung versetzt worden, einer von ihnen, als Bettler verkleidet, war Ohrenzeuge, wie der Kammeradvokat sich äusserte, dass er die Personalien von Leblanc's Leuten wüsste. Die allgemeine Furcht und Missstimmung beseitigt Leblanc, indem er das Versprechen gibt, noch diese Nacht auszukundschaften, was der Kammeradvokat von ihren Plänen weiss.

Dunkle Wolken ziehen sich am Himmel zusammen; grau gespenstig liegt die Nacht. Frau von Borch ist in das Zimmer ihres Gatten getreten, sie bittet ihn, seine Arbeit zu unterlassen, aber vergebens, der ernste Mann lässt sich in seiner Pflicht nicht stören. Traurig ist sie zurück in ihr Boudoir gegangen, in den Kissen vergräbt sie ihren Schmerz, erstickt sie das Gefühl des Verschwächtseins.

Ueber den schmalen Kiesweg huscht ein Schatten, er bewegt sich vorwärts und macht unter dem Fenster des Kammeradvokaten halt. Vorsichtig drückt er die Scheibe ein, öffnet die Thür - steht im Korridor - und tastet sich vorwärts.

Eine schwere Hand legt sich auf die Klinke der Thür des Boudoirs der Frau von Borch, leise öffnet sich der Spalt --- Wachend hat Frau von Borch das Geräusch vernommen und den Vorgang beobachtet. Vorsichtig ist Leblanc in das Zimmer getreten; im Augenblick schaltet sie die elektrische Beleuchtung, ein helles Licht flutet durch das Zimmer; erschreckt fährt Leblanc zusammen: "Also bist Du doch gekommen". Frau von Borch hat sofort in Leblanc den Baron de Corril erkannt; überrascht und seltsam bewegt blickt Leblanc alias Corril seiner bis dahin unbekanntem Angebeteten in die Augen -- Heisse innige Küsse folgen, bis ein Geräusch aus dem Schreibzimmer die beiden Liebenden auseinander reisst.

Der Kammeradvokat wurde jäh aus seiner Arbeit gerissen; sein Ohr vernahm Schritte und Worte. Aber er findet nichts. Am anderen Tage untersucht er vorsichtig das Boudoir seiner Frau; beim Durchwühlen einer Schale findet er die Visitenkarte des Baron de Corril. Eine plötzliche Eifersucht erfasst ihn, und dadurch in höchste Erregung gebracht, durchsucht er alles, um den vermeintlichen Ehebrecher zu finden. Wie gebannt bleibt er an die Thür stehen; er sieht die zerbrochene Scheibe, und an den Fingerabdrücken erkennt er die Uebereinstimmung derer von Leblanc. Er hat also seiner Gattin unrecht getan. Stillschweigend will er durch liebevolle Behandlung, ihr den Verdacht abbitten, aber als er ihr

leichthin sagt: "Denke Dir, der berüchtigte Leblanc war diese Nacht hier im Hause", fallen diese Worte wie Schläge auf das gemarterte Hirn der armen Frau; in ihrer Besorgnis um den Geliebten eilt sie fort, um Leblanc zu warnen, ins Hotel Empire.

In fliegender Hast berichtet sie die Entdeckung; die beiden Menschen liegen eng an einander gepresst sich in den Armen. Durch Fridas Liebe geläutert, will er seine Schuld sühnen, und ein neues Leben beginnen; aber zu spät. Schon klopfen die Kriminalbeamten an seiner Thür; er öffnet - von Borch tritt mit den Beamten ein; Leblanc wird sofort abgeführt. Wie vom Blitz getroffen starrt der Kammeradvokat auf seine vor ihm stehende Frau. In blinder Wut packt er sie und stösst sie von sich; knarrend fällt die Thür ins Schloss.

Ein rauher, kalter Sturmwind hat sich erhoben und reisst erbarmungslos den brechlichen Ast vom starken Baum:

"Im Leben wie in der Natur: -Zerbrochenes Glück - "

leichtlich sagt: "Wenke Dir, der berüchtigte Leblanc war diese Nacht hier im Hause", fallen diese Worte wie Schläge auf das gemarterte Hirn der armen Frau; in ihrer Besorgnis um den Geliebten eilt sie fort, um Leblanc zu warnen, ins Hotel Kapire.

In fliegender Hast berichtet sie die Entdeckung; die beiden Menschen liegen eng an einander gepreßt sich in den Armen. Durch dieses Liebe gelüftet, will er seine Schuld sühnen, und ein neues Leben beginnen; aber zu spät. Schon klopfen die Kriminalbeamten an seiner Thür; er öffnet - von Borch tritt mit dem Beamten ein; Leblanc wird sofort abgeführt. Die vom Blitze getroffen starrt der Kammerdiener auf seine ihm stehende Frau. In blinder Wut packt er sie und stößt sie durch die Thür ins Schloss.

Ein ruhiger, kalter, stumm hat sich erhoben und reißt er dem Leblanc den brechlichen Vorhang vom Rücken Baum: "Im Leben wie in der Natur, erprobtes Glück - "

Nordische Films Co.

G.m. b. H.

48. Berlin,

Friedrichstrasse 18.

Bonheur brisé.

Madame Fanny de Bailly, la femme du juge d'instruction Monsieur Gérard de Bailly, est assise devant sa glace. Elle examine avec attention sa figure pour voir si elle peut y découvrir des traces de vieillesse ou de fatigue. Pourquoi mon mari ne m'aime-t-il plus, se demande-t-elle. Est-ce que je suis devenue vieille, ou laide?

Elle est interrompue dans ses réflexions par la bonne, qui vient lui annoncer, que le dîner est servi. Elle va donc encore se mettre à table avec l'homme qu'elle adore, et qui ne l'aime plus. Ils vont se retrouver là, l'un en face de l'autre, comme deux êtres étrangers qui ne se doivent qu'une simple politesse. Ses amères reproches vont de nouveau se heurter à ses prétextes accoutumés de travail. O ce travail qui lui vole son mari et la rend malheureuse. Que ne donnerait-elle pour pouvoir reposer sa tête contre son cœur, et lui dire tout son amour.

Le dîner se passe comme à l'ordinaire. Le juge d'instruction a apporté à table les documents de l'affaire qui l'occupe pour le moment. Alors Fanny n'étant plus capable de se maîtriser, accable de reproches cet homme pour qui il semble qu'elle n'existe plus. — Tu ne vois donc pas à quoi tu t'exposes, s'écrie-t-elle. Crois-tu vraiment qu'une femme de ma trempe puisse être délaissée ainsi à la longue sans se rattraper ailleurs? Les deux époux, dont la conception du mariage est si différente en viennent à se quereller. Fanny en a le cœur navré.

L'après-midi même elle se rend à un des restaurants les plus mondains de la ville pour y prendre son five o'clock tea. Par hasard elle a rencontré le baron Oscar de Carril qui s'éprend de ses charmes passionnantes et commence à lui faire la cour. Cependant se rappelant qu'elle n'est pas libre, elle se hâte de rentrer. Fière d'avoir résisté à la tentation, elle se rend après de son mari qu'elle retrouve en train de fouiller le dossier concernant

la ² bande politique, dont Emile Leblanc est le chef. Fanny lui dit ironiquement: Tu recherches les voleurs et les brigands, mais on enlèverait ta femme, et tu ne t'en soucierait pas autrement. Pourquoi ne m'aimes-tu plus? Il ne répond que par un geste. En lui l'amour est mort. Honteuse de sa défaite elle rentre dans son appartement. Involontairement ses pensées volent à l'homme qui lui a déclaré son amour. Et elle peut encore faire des enquêtes, c'est qu'elle n'est encore ni vieille ni laide. Elle écrit un mot au baron de Corril pour lui dire qu'elle lui accorde un rendez-vous le lendemain. Le baron ne connaît pas encore son nom, mais elle signe la lettre: F. de B.

Fanny a plusieurs rendez-vous avec le baron, dont les caresses et les paroles amoureuses sont comme un baume sur son cœur blessé. A chaque rendez-vous le tort qu'elle fait à son mari lui paraît diminuer, et l'amour de Fanny et de Corril se développe de plus en plus. Corril ignore toujours le nom de sa maîtresse qui lui dit subitement: - Ce soir, lui dit-il, il ne m'est pas possible de venir! - Et pourquoi? - Je ne puis vous en dire la raison, mais c'est impossible! Fanny alors se lève et s'en va sans mot dire. Croyant son amour dédaigné par cet homme aussi, son cœur s'emplit d'une profonde tristesse, et c'est le cœur bien gros qu'elle va se coucher ce soir.

Le jour même la bande Leblanc s'est réunie dans son refuge secret. Un espion a découvert que le juge d'instruction M. de Bailly a des preuves contre les membres de la bande, et on reproche au chef, Emile Leblanc, qui est aimé et craint à la fois, d'être trop imprudent. Il les couvre de son mépris, et reconquiert immédiatement leur confiance en leur disant: Je vais constater moi-même en quoi consistent les preuves que le juge croit posséder contre vous. Encore ce soir je vais lui faire une visite! Et ce qu'Emile Leblanc promet, il le tient. Très tard dans la soirée, il se présente dans la villa de M. de Bailly. La première porte

qu'il ouvre est celle de la chambre de Fanny, où il la trouve plongée dans ses pensées. Pendant quelques instants les deux amis se regardent avec surprise. Alors Leblanc comprend que la femme qu'il aime est la femme du juge d'instruction, car Emile Leblanc est identique au baron Oscar de Corril. Il n'a pas le temps de se remettre de sa surprise, car Fanny lui tend les bras en s'écriant avec bonheur: Ah! te voilà tout de même! Au même moment on entend venir le juge d'instruction; Leblanc quitte précipitamment la chambre, mais il laisse à la porte peinte en blanc l'empreinte de ses doigts, que découvre le lendemain M. de Bailly. Figure-toi, dit le juge d'instruction à Fanny: - Cette nuit le redouté Emile Leblanc nous a fait une visite! - C'est impossible! dit Fanny. - Mais j'en suis sûr, continue M. de Bailly, j'ai découvert l'empreinte de ses doigts sur la porte, et voici sa photographie que j'ai retirée de l'album de criminels! Fanny regarde avec indifférence la photographie, et c'est à peine qu'elle peut retenir un cri. C'est son bien aimé Oscar de Corril. C'est donc lui, le criminel recherché. Cependant il lui importe peu qui il est. Il faut qu'elle le prévienne. Pendant qu'elle se rend auprès de Leblanc, M. de Bailly commence à soupçonner une sorte de connexion entre le criminel recherché, qui a laissé l'empreinte de ses doigts sur une des portes de sa villa, et le baron de Corril, dont il a trouvé la carte de visite dans un des tiroirs de Fanny. Il se rend de suite à l'adresse indiquée sur la carte du baron, et trouve le criminel en compagnie de Fanny. C'est en vain qu'elle essaie de persuader à son ami de se sauver de la justice,

il répond avec fermeté: - Non, je veux expier ma peine! Ton amour m'en a donné la force! Et sur la question du juge d'instruction s'il est Emile Leblanc, il répond: Oui!

L'amour de la femme que M. de Bailly avait dédaigné a été assez fort pour faire d'un criminel un homme honnête. Mais pour Fanny ce même amour est devenu une navrante déception.

- - - - ● o o o o - - - -

il répond avec fermeté: - Non, je veux épier ma peine! Ton amour
m'en a donné la force! Et sur la question du juge d'instruction
a-t-il est Emile Leblanc, il répond: Oui!
l'amour de la femme que M. de Bailly avait désigné a été assez
fort pour faire d'un criminel un homme honnête. Mais pour Fanny
ce même amour est devenu une navrante déception.

---e---o---o---o---o---o---o---

A/s NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

